

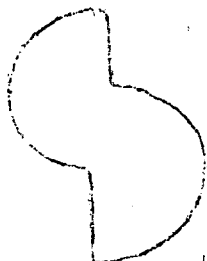
3. E félévben ismét próbatételünk a KISZ küldöttgyűlés, amely előtt alapszervezeti értékelő taggyűlésekre kerül sor. Ebből egy fontos momentumot emelnék ki. Az elmúlt küldöttgyűlés határozata értelmében minden mozgalmi évben lehetőség van új alapszervezetek alakulására, /Esetleges "átigazolásokra"./ Erre most is mód nyílik, ápr. 30-ig. A pontosság miatt idézem a küldöttgyűlés jegyzőkönyvéből a megalakulás feltételeit:

- a./ konkrét, hosszú távú, közös tevékenység megjelölése,
  - b./ ez a tevékenység közhasznú legyen /ne pusztán önképzés/,
  - c./ kötelező alapszervezeti, kari szintű politikai munka.
- A határidő leteltével programot, névsort és vezetőségi névsort kell leadni a kari KISZ vezetőségnek.

Végül egy információ: az egyetemi küldöttgyűlés ápr. 29.-én lesz. Kérünk mindenkit, akit érdekel a saját zsebe /osztóndíj/, aki fontosnak tartja az aktív közéletet /irányelvek, küldöttgyűlés/ vegyen részt a vitákban, a kar állásfoglalásának kidolgozásában, mert végül is rólunk van szó!

BTK KISZ vezetőség
Horváth Zsuzsa
szerv. titkár

Nemakarásnak nyögés a vége...?

Mindenek előtt: az itt következőket nem azon keveseknek szánom, akik eddig is tisztességgel és becsülettel elkészítették tanáraink munkájáról a féléves véleményezéseket.

Immáron negyedik alkalommal vár minden tanulócsoporthoz a nemes feladat, hogy elkészítse az előző félévben őket okító tanárok munkájának írásos értékelését; s ezt évfolyama tanszéki összekötőjének segítségével eljuttassa az illetékes tanszék vezetőjéhez. Eme közösen, körültekintően készített, véleményeket két példányban kell elkészítenünk - a másodpéldányt a kari KISZ vezetőségnek juttassátok el az évfolyamtitkárok "segédolmélével".

Kivételesen nem a bürokrácia kedvéért kényszerülünk holmi "aktagyártásra", nagyon is "önös" érdekünk vezérel, mikor ezt kérjük. Ha ugyanis arra kéri a kar KISZ vezetőit, hogy tanáraink minősítésénél, jutalmazásánál éljenek véleményezési jogukkal, nem áll rendelkezésükre semmiféle információ - kivéve, ha valamelyiküket történetesen tanítja a szóbanforgó személy. Arról nem is beszélve, hogy egyedül ez a másodpéldány biztosítaná, hogy valóban a hallgatók véleményét képviselje a kari KISZ vezetőség egy-egy ilyen döntés alkalmával. Ezt követően természetesen döntése közölnie kell a hallgatókkal, hiszen a kezében lévő anyag erre kötelez - például a Gondolat-jel hírvonatában. S minthogy olyan tanszékek is akadhatnak, ahol a hallgatói véleményeknek nem akarnak érvényt szerezni, a kari vezetőség csak akkor kérheti dékánunk segítségét, ha nekik is megvannak ugyanazok a véleményezések. Az értékeléseket MARCHIUS 1-ig kell elkészítenetek, hogy a tanszékek március 15-ig megtarthassák értekezleteiket, ahol a véleményeket a tanszéki összekötők, mint az egyes csoportok közösesen kialakított véleményét mondhatják el és adhatják át írásban is a tanszékek vezetőinek.

De mindebből semmi sem történhet meg, ha nem készítitek el az "opusokat". A SEMMIT ugyanis nem lehet sem elő-, sem átadni - vagy legalábbis jobb lenne, ha ennek elsajátításáért várnánk még egy jó pár évet; akkor talán már rá sem kellene szoknunk. Végül is egyetlen dolgot kell eldöntenünk: akarunk-e ezzel a nehezen megszerzett jogunkkal élni, vagy sem.

Avagy tanáraink véleményét kívánjuk "igazolni", akik szerint karunk hallgatói éretlenek még az ilyen véleményalkotásra, kár volt megadni nekik a lehetőséget!? Hiszen szerintük nem volt kérdéses a végeredmény: bukásunk /a csufos!/. S meg kell vallanunk, az eddigi három alkalom /legjobb esetben is felemás/ sikerei őket "igazolják". Csak azzal bizonyíthatjuk be, hogy nincs igazuk - amiről mélységesen meg vagyok győződve -, ha most még egyszer összeszedjük magunkat, s alapos, objektív véleményezés születik minden oktatónkra. S ezzel lehetetlenné tesszük egyrészt a fenti érvelést, másrészt önmagunk előtt is bizonyíthatnánk: nem csak kérni, követelni tudjuk jogköreink bővítését / például egy ilyen véleményezési rendszerrel/, hanem tudunk is élni vele!

Szerintem ez a nehezebb feladat. Ha nem készítenénk el, ez az egyetlen, hogy meghátráltunk, hogy nincs rá szükségünk. Ezt akarjuk? ... Aligha.

Barát Erzsébet
5. magy.-ang.

Bauer Tamás előadása a KGST országok gazdasági helyzetéről

Febr. 16.-án, kedden Bauer Tamás, az MTA Történettudományi Intézetének főmunkatársa a JATE-klubban előadást tartott az európai KGST-országok, ezen belül is főleg Lengyelország gazdasági helyzetéről /nemrég jelent meg Tervgazdaság és fejlődési ciklusok c. könyve/. A továbbiakban helyhiány miatt csak a Lengyelországról mondottakat foglalom össze /igen vázlatosan/;

Az 50-es években Lengyelországra is, mint a többi szocialista országra, a szovjet gazdaság másolása, a külgazdaságtól /főleg a nyugati irányutól/ való elzárkózás volt a jellemző. A lengyel vezetés /Gomulka a LEMP első titkára/ korlátozta az importot, mérlegegyensúlyra törekedve tartózkodott a hitelfelvételtől. Szelektív iparfejlesztésre törekedtek, az anyag- és energiaigényes ágazatok visszafejlesztésére. A lengyel párt sosem mondott le a kollektívizálásról. A 60-as években kiéleződött az élelmiszerellátás megoldatlansága. Az 1970-es élelmiszeráremelés /melyet a gdanski megmozdulások miatt visszavontak/ Gomulka bukását okozta. E. Gierek szakított evvel a politikával. Emeltek a béreket, gyors életszínvonal-növekedést, beruházásnövekedést akartak hittelekre, s az új gazdasági reformra építve. Óriási hitelfelvétellel egyenesen iparfejlesztést végeztek; cél a gazdasági és beruházási expanzió. Amire a beruházások elkészültek, a nemzetközi konjunktúra véget ért.

1973-74-től a kedvezőtlen külkereskedelmi mérlegre a lengyel vezetés további gyorsítással válaszolt. A mezőgazdaságban a szűkös eszközöket az állami- és termelőszövetkezetek kapták; holott ezek a kisgazdaságoknál rosszabb határfokon hasznosították azt. Nőtt az élelmiszer-behozatal. Az 1976-os husáremelést - sztrájkok után - visszavonták. Ezután 1980-ig teljes a tehetetlenség, a beruházások tovább folytatódnak, az 1980-as husáremelés pedig országos sztrájkhullámot váltott ki. Ebben a folyamatban nem csak a gazdaságpolitika volt hibás, a nyitást nem lehet hibáztatni. A válság okai kb. a következők:
új intézkedések, de régi gazdasági mechanizmus; a reform nem volt eléggé átfogó és azt is elszabotálták; nem szakítottak a tervutasításos rendszerrel; maradt az anyagigényes gazdasági növekedés; a kisgazdaságokat háttérbe szorították; a gazdasági-politikai döntések autokratikusak, nincsenek alternatívák, nincs